

der for varetagelsen af sigtedes eller tiltaltes forsvær, jf. den foreslåede bestemmelse i § 745 b, stk. 2.

Professor Eva Smith anfører endvidere, at det ikke forekommer velbegrunder, hvorfor der er et behov for konkret at kunne undtage oplysninger fra forsvarerens adgang til aktindsigt også efter domsforhandlingens start. Eva Smith anfører i den forbindelse, at lovbemærkningernes henvisning til bestemmelsen i § 848 ikke er overbevisende, idet man kunne have ændret § 848, således at et tavshedspålæg til forsvareren fik en sådan udtrækning, at tiltalte ikke ville få krav på at få kendskab til alle sagens oplysninger ved domsforhandlingens start.

Justitsministeriet skal hertil bemærke:

Bestemmelsen i retsplejelovens § 848 omhandler vidnebeskyttelse i forbindelse med domsforhandlingen, og bestemmelsen har således ingen sammenhæng med de foreslåede ændringer af forsvarerens adgang til aktindsigt. Derimod fremgår det af forarbejderne til bestemmelsen i § 745, stk. 4, om begrænsning i forsvarerens adgang til aktindsigt, jf. betænkning nr. 622/1971, s. 43, at adgangen til at begrænse forsvarerens beføjelser efter § 745, stk. 4, bortfalder senest ved domsforhandlingens begyndelse (dog kan et tavshedspålæg udstrækkes, indtil tiltalte har afgivet forklaring under domsforhandlingen, jf. lov nr. 366 af 18. maj 1994). Om begrundelsen for den foreslåede udvidelse af adgangen til konkret at undtage materiale fra forsvarerens adgang til aktindsigt, herunder med hensyn til den tidsmæssige udstrækning, henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. 10.

Endelig anfører professor Eva Smith om de foreslåede begrænsninger i forsvarerens adgang til aktindsigt, at det forekommer at være et helt basalt krav i en retsstat, at den dømte kender hele det grundlag, han er dømt på.

Justitsministeriet er naturligvis enig med professor Eva Smith i, at det er et helt basalt krav i en retsstat, at den dømte kender hele det materiale, den pågældende er dømt på. Det er derfor også afgørende for de foreslåede begrænsninger i aktindsigten, at det materiale, der konkret undtages fra aktindsigten, ikke indgår i anklagemyndighedens sag i forbindelse med domsforhandlingen. Der vil således aldrig kunne blive tale om, at man dømmes på grundlag af »hemmelige beviser«.

Det kan endvidere tilføjes, at som anført ovenfor er det en betingelse for konkret at kunne undtage materiale fra aktindsigt, at undtagelsen af materialet ikke medfører væsentlige betænkkeligheder for varetagelsen af sigtedes eller tiltaltes forsvær. Der vil derfor heller ikke kunne være tale om, at det materiale, som konkret er undtaget fra forsvarerens adgang til aktindsigt og dermed ikke indgår i sagen, ville have betydning for skyldsspørgsmålet i sagen.

3. For så vidt angår forslaget til § 754 b, stk. 2, 2. pkt., hvorefter en civil person i begrænset omfang skal kunne medvirke til en politiagentaktion, anfører professor Eva Smith, at det overlades til den civile person at sikre, at hans medvirken ikke bevirker en forøgelse af lovovertrædelsen.

Hertil skal Justitsministeriet bemærke, at lovforslaget indebærer, at civile personer efter aftale med politiet kan yde bistand til at udføre eller fortsætte den lovovertrædelse, der efterforskes, når den bistand, der ydes, er yderst beskeden i forhold til lovovertrædelsen. Bestemmelsen tager alene sigte på tilfælde, hvor der er behov for at introducere en politiagent i det kriminelle miljø, som politiets efterforskning er rettet mod, og de medvirkenshandlinger, som den civile person kan foretage, vil således omfatte tillidsskabende handlinger, der sigter på at fremme politiagentens muligheder for at komme til at virke.

Som beskrevet i besvarelsen af spørgsmål nr. 6, er det kendetegnende for de handlinger, som civile personer kan foretage efter forslaget til § 754 b, stk. 2, 2. pkt., at der er tale om enkle, klart afgrænsede handlinger, som politiet kan give præcise instruktioner om. Hertil kommer, at den civile persons bistand skal godkendes af retten. Rettens godkendelse er som udgangspunkt forudgående, men hvis øjemedet med aktionen ville forspildes, dersom retskendelse skulle afventes, kan politiet træffe beslutning om at gennemføre agentvirksomheden. I så fald skal politiet snarest muligt og senest inden 24 timer fra iværksættelsen af agentaktionen forelægge sagen for retten.

Justitsministeriet er på denne baggrund ikke enig i, at det er overladt til den civile person at sikre, at hans medvirken ikke bevirker en forøgelse af lovovertrædelsens omfang eller grovhed.

Endvidere kritiserer professor Eva Smith de foreslåede lempelser af mistankekravet (kravet om, at der foreligger en begrundet mistanke om,